

DARMO 1/2 ROUTI - XI.

Sobota, 22. září 2018

11. Zrada Máj milovaná manželka z Paříže domů na pouhých 5 dny, které navěc utekly jako voda Jolankou nadělily, už zase stáhl mezi dvěma a májval nám na rozloučenou. Bylo mi smutno, ale já-kala jsem si, že už to nám jak vydrží-mě. Hlavně se mi však nechtělo být o prázdninách doma. Už kvůli Vladimírovi, ze kterého od našeho incidentu dost nepříjemně pocít. Domluvila jsem se proto s bratrancem Jirkou, že strávíme až do jejich statku v Netkovicích.

V nejbližších dnech jsem zařídila vše, co bylo třeba, abych mohla odjet aspoň na měsíc z města. Ještě pár dní a byly jsme s Jolankou připraveny vyrazit. Tedy nejen s Jolankou, ale samozřejmě i s Oliverem a s Cecilkou. Když jsme venku Olivera v parku, potkaly jsme ošetřovatelku od Michala z divadla.

„To jsem ráda, paní Heleno, že vás vidím,“ řekla jí v úsměvu. „Buďte tak laskavá a vyřídíte manželovi, aby se za mnou stavil ještě předtím, než odejde.“

„Tak to je smůla, pane,“ řekla jí, „Michal odjel už před dvěma dny.“

„Jak to? Vždyť Iveta Stránská byla ještě dnes ráno v divadle.“

„Stránská? Chvilku trvalo, než došlo, co jsem vlastně slyšela.“ „Oni jeli do Paříže spolu?“

„Copak vy jste to nevěděly, pane? Zbořila se. Když viděla, že stojím jako opátená, rychle se rozloučila a pospíchala ode mě pryč.“

Sedla jsem si na nejbližší lavičku, protože se mi začaly třást nohy. Jolanka hřizela na trávě Oliverovi manželce. Dávala jsem se na ně a myšlenky se mi na chvíli úplně zastavily. Tak proto musel jet Michal bez nás. Kdesi uvnitř to bolelo, moc to bolelo.

„Mami, pojďme už,“ zatahala mě Jolanka za ruku.

Nadechla jsem se zhluboka a pokusila se o úsměv: „Jdeme, holčičko. Už musíme má-t hlad, víš? Kde je Oliver?“

â€žTam Ä•uchÄ¡,â€œ ukÄ¡zala ruÄ•iÄ•kou.

HvÄ-zdla jsem na prsty a Oliver

vystÄ™elil z kÄ™ovÄ- jako Ä¡ipka. Hnal se ke mnÄ›, ale vÄ•as nezabrzdil a prudce mi vrazil do nohy. Michal se mu vÄ¾dycky smÄ¡il, Ä¾e mÄ¡ zavzduÄ¡nÄ›nÄ© brzdy. TentokrÄ¡t jsem vÄ¡ak nebyla na nÄ¡iraz pÄ™ipravenÄ¡ a do reality mÄ› vrÄ¡tila prudkÄ¡ bolest v kolenÄ›. No to mi jeÄ¡tÄ› schÄ¡izelo. DomÄ™ jsem se dobelhala vÄ¡elijak, ale na doktora to naÄ¡tÄ›stÄ- nebylo. StaÄ•ilo pouÄ¾Ä-t mast a elastickÄ© obinadlo, kterÄ½m jsem koleno pevnÄ› stÄ¡hla.

Co kdyÄ¾ zbyteÄ•nÄ› panikaÄ™Ä-m?

TÄ™eba spolu jeli jen pracovnÄ› a Michal mi o tom neÄ™ekl, protoÄ¾e vÄ›dÄ›l, Ä¾e bych na jeho bejvauku Ä¾Ä¡rlila. MoÄ¾nÄ¡ bych mu mÄ›la zavolat a udÄ›lat si jasno. Tu myÄ¡lenku jsem rychle zavrhl. Bude lepÄ¡Ä-, kdyÄ¾ se napÄ™ed uklidnÄ-m a vÄ¡echno si rozmyslÄ-m.

Pak mÄ› nÄ›co napadlo. VytÄ¡hla

jsem ze zÄ¡suvky pÄ¡r divadelnÄ-ch programÄ™ a poloÄ¾ila je na stolek. Jak jsem pÄ™edpoklÄ¡dala, Jolanka si je za chvÄ-li zaÄ•ala prohlÄ-Ä¾et. Jmenovala tety a strejdy, kterÄ© znala a pak ukÄ¡zala na lvetu StrÄ¡nskou: â€žMaminko, podÄ-vej, tady je ta teta, co s nÄ¡mi byla v ZOO.â€œ

Tak to je jasnÄ©. Kdo vÄ-, jak

dlouho uÄ¾ to trvÄ¡. Jako robot jsem vÄ¡echny nakrmila a uloÄ¾ila jsem Jolanku do postele. Potom jsem dlouho sedÄ›la v jÄ-delnÄ› s nohama poloÄ¾enÄ½ma na druhÄ© Ä¾idli. Oliver si lehl pode mÄ› na zem a obÄ› koÄ•ky se mi uvelebily na klÄ-nÄ›. UklidÄ-ovalo mÄ›, kdyÄ¾ jsem hladila jejich hebkÄ© koÄ¾Ä-Ä¡ky. UvaÄ¾ovala jsem o tom, kde se stala chyba. MoÄ¾nÄ¡ v tom, Ä¾e mÄ›l Michal pÄ™Ä-liÄ¡ velkou volnost. NevyptÄ¡vala jsem se poÄ™Ä¡d, kam jde a kdy pÄ™ijde. Doma jsem na nÄ›j byla milÄ¡, tak snad nemÄ›l dÄ›vod utÄ-kat schvÄ¡lnÄ› z domu, aby nemusel poslouchat nÄ›jakou semetriku. PÄ™ipadalo by mi poniÄ¾ujÄ-cÄ- ho kontrolovat a bÄ½t mu vÄ›nÄ› v patÄ¡ch. SÄ¡zela jsem na vzÄ¡jemnou dÄ›vÄ›ru, ale zÄ™ejmÄ› bylo tÄ© svobody aÄ¾ moc. Je potom pÄ™Ä-liÄ¡ snadnÄ© zneuÄ¾Ä-t situace.

ZvÄ¡Ä¡tnÄ-, Ä¾e mÄ› to nikdy

nenapadlo. Byla jsem spokojenÄ¡ a pÄ™esvÄ›denÄ¡ o naÄ¡Ä- vzÄ¡jemnÄ© IÄ¡sce. Ale s Ä•Ä-m nebyl spokojenÄ½ Michal?

Co jsem udÄ›lala Ä¡patnÄ›?

Z oÄ•Ä- mi vyhrkly slzy. DlouhÄ½

plÄ¡Ä- mi pÄ™inesl Ä©levu a naÄ¡tÄ›stÄ- takÄ© velkou Ä©navu. DÄ-ky tomu se mi podaÄ™ilo celkem klidnÄ› usnout. RÄ¡ino uÄ¾ jsem vidÄ›la vÄ¡echno v trochu jinÄ©m svÄ›tle. PÄ™estala jsem nesmyslnÄ› hledat vinu u sebe a zaÄ•ala jsem bÄ½t na Michala pÄ›knÄ› naÄ¡tvanÄ¡.

Jako sprÄ¡vnÄ¡ Ä¾enskÄ¡ jsem se potÄ™ebovala nÄ›komu svÄ›Ä™it, tak jsem zavolala

Natálie, jestli by se nemohla zastavit, ať se potěbuji doktora. Za chvíli přijela a rozhlédla se, která zvířátka má problém. Pak se vjímla, ať se pokulhá vjíml.

Že tě bolí noha a voláš veterináře?

Ale ne, vždyť je tentokrát na duši, tak tě volám jako svého soukromého psychologa."

Když jsem jí řekla, co se stalo, chvíli přemýšlela. Že třeba to nic neznamená, Heleno, ať se nepěšíváš.

Ale nepěšíváš ti to moc pravděpodobně, ať? Co máš teď dělat?

Zavolej mu a zeptej se ho rovnou. Aspoň budeš vědět, na čem jsi.

Do toho se mi právě nechce. Možná mám strach z pravdy, ale na druhou stranu nechci poslouchat nějaké idioty. Nechci s ním mluvit vůbec.

Stejně ti bude volat.

Tak nebudu brát telefon, trvala jsem na svém.

Bude mít strach a začne tě šáňat po známých, ať nám tla Natálie.

Jen ať si dělá starosti přímě tady idylce s milenkou.

V tom přepadě se seber a odjeď na statek, jak jsi to měla v plánu. Nic ti nepomůže tak, jako přímě fyzicky přídě. Tady budeš jen sedět a trápit se.

Udělal jsem to přímě tak. Jarmila slábila, ať se zase bude krmit ať s Matěškem, její naložila dět, psa,

klec s Cecilkou a pÅ™esunuli jsme se na statek do Netkovic. Tohle mÅ™sto mÅ™ vÅ™dy pÅ™Å™jemnÅ™ vrÅ™tilo do dÅ™tstvÅ™. Moc vÅ™cÅ™ se tu od tÅ™ doby nezmÅ™nilo.

KdyÅ™ mÅ™ pÅ™estalo bolet koleno, hned jsem byla pÅ™idÅ™lena ke konÅ™m, kde zrovna chybÅ™la pomocnÅ™ ruka. Po letech, kterÅ™ jsem v mlÅ™dÅ™ strÅ™vila na jÅ™zdÅ™nÅ™, mi to pÅ™iÅ™lo vÅ™ce neÅ™ vhod.

Jolanka si naÅ™la nejvÅ™tÅ™ho kamarÅ™da v Albertovi, coÅ™ byl ochoÅ™enÅ™ laboratornÅ™ potkan. MoÅ™nÅ™ proto, Å™e byl ze vÅ™ech mÅ™stnÅ™ch zVÅ™at nejmÅ™nÅ™. Sotva posnÅ™dala, uÅ™ ho tahala z klece a celÅ™ den ho rÅ™znÅ™ poponÅ™jela, krmila, hladila, ale hlavnÅ™ mu poÅ™Å™id nÅ™co vyprÅ™jvÅ™la. ObÅ™as mi ho pÅ™inesla a to pak na mÅ™ chvÅ™li koukal svÅ™ma korÅ™ilkovÅ™ma oÅ™kama, potom mi vylezl na rameno a schoval se mi pod vlasy.

ZÅ™ejmÅ™ se cÅ™til bezpeÅ™nÅ™ a navÅ™c mÅ™l dobrÅ™ pÅ™ehled, tak se mu tam lÅ™bilo. Zato mnÅ™ se to nelÅ™bilo vÅ™bec. Za prvÅ™ mÅ™ strÅ™nÅ™ lechtal tenkÅ™mi ostrÅ™mi drÅ™jpkly, kdyÅ™ poÅ™Å™id pochodoval z jednoho ramene na druhÅ™, a pak hlavnÅ™ ten dlouhÅ™ holÅ™ ocas. PÅ™iznÅ™vÅ™m, Å™e mi Å™el poÅ™dnÅ™ mrÅ™jz po zÅ™dech, kdyÅ™ mi s nÅ™m jezdil po kÅ™Å™i.

Å™Tak se mi zdÅ™, Å™e si budete muset vzÅ™t Alberta domÅ™, Å™e smÅ™j se bratranec Jirka, kdyÅ™ chvÅ™li sledoval Jolanku.

Å™Tak to by nesmÅ™l mÅ™t ten strÅ™nÅ™ ocas. VÅ™dyÅ™ vypadÅ™ jako Å™Å™Å™ala, kterÅ™ si Å™ije vlastnÅ™m Å™ivotem.Å™

Å™ProÅ™ strÅ™nÅ™? PodÅ™vej se, jak se s nÅ™m Å™ikovnÅ™ pÅ™idrÅ™uje a vyvaÅ™uje tÅ™lo. A uÅ™ jste holky vidÅ™ly, jakÅ™m zpÅ™sobem baÅ™tÅ™ piÅ™kot? Ne? Tak se pojÅ™te podÅ™vat.Å™

StrÅ™il Alberta do klece, vytÅ™hl z kapsy kulatÅ™ dÅ™tskÅ™ piÅ™kot a dal ho panÅ™kujÅ™cÅ™mu hlodavci. Potkan mÅ™j pÅ™ednÅ™ nohy opatÅ™eny dlouhÅ™mi tenkÅ™mi prstÅ™ky, do kterÅ™ch vÅ™echno bere a kterÅ™ vypadajÅ™, jako miniaturnÅ™ lidskÅ™ ruÅ™iÅ™ky. Odnese si pamlssek do kouta, tam si polosedl nebo pololehl na zÅ™da, hlavu opÅ™mel o klec, piÅ™kot chytil do tÅ™ch ruÅ™iÅ™ek jako volant a opÅ™mel si ho o bÅ™micho.

Potom rychle hlodal poÅ™Å™id na stejnÅ™m mÅ™stÅ™, ale s Å™volantemÅ™e to Å™il dokola, takÅ™e se rychle zmenÅ™oval, aÅ™ z nÅ™j zÅ™stal jen malÅ™ drobek.

MezitÅ™m pÅ™iÅ™la jeÅ™tÅ™ Jirkova manÅ™elka Vlasta, nesla pro zmÅ™nu tenkou slanou tyÅ™inku a povÅ™dÅ™: Å™TeÅ™ se podÅ™vejte na tohle, aÅ™ vidÅ™te, co je to za chytrÅ™ka. Nebude ji Å™rÅ™t, ale schovÅ™ si ji do svÅ™ho domeÅ™ku.Å™

Albert chytil tyÅ™inku uprostÅ™ed do tlamiÅ™ky a bÅ™Å™el s nÅ™ k domeÅ™ku, kterÅ™ vÅ™jak mÅ™l jen malÅ™ kulatÅ™ vchod, takÅ™e s tyÅ™kou neproÅ™el. PoloÅ™il ji, chvilku pÅ™emÅ™jlel a pak ji rychle na tÅ™ech mÅ™stech pÅ™ehlodal a kaÅ™dÅ™ dÅ™l zvlÅ™jÅ™ uÅ™ lehce nastÅ™hoval do domeÅ™ku.

â€žJã; jsem slyãjela, Å¾e jsou
potkani chytã-, ale Å¾e aã¾ takhle,â€œ Å¾asla jsem.

â€žAle ze zaãitku se s tou
tyãinkou dost nabãhal, neã¾ to takhle vymyslel. Jen je zvlãitnã-, Å¾e vãdycky to
nejdã-ve aspoã^ jednou vyzkouã-, jestli ji nepronese celou a pak si teprve
vzpomene, Å¾e ji mã; nalãimat,â€œ Å™ekla Vlasta a vzala do nãiruã- velkou orientãlnã-
koãku, kterã; pozorovala Alberta s nãimi.

â€žNebojã-te se, Å¾e ho zakousne?â€œ

Jirka zavrtãl hlavou: â€žPãedstav
si Å¾e ne, nãim to bylo takã divnã, ale koãkãim tihle laboratornã- potkani asi
nãjak nevonã-, nebo co, protoã¾e po nãm Å¾ãdnã; nejde. Tuhle jsme mu dokonce
strãili aã¾ do klece, a nic. Pãitomyã; lovã- normãlnã. Netuã-m proã, ale je to
tak.â€œ

Oliver dostal k Å™idã-nã-
pãidãlenu pouze pãednã- zahradu, protoã¾e na dvoãe a na dalã- zahradã; pãebã½vala
smeãka bernskã½ch salaãnickã½ch psã, kteã- pouãtãli hrãzu, kdykoliv ho zahlãdli.
Byli celkem Åtyãi. Pes Vilda, vãã-cã- pães sedmdesãit kilo a tã fenky. Dvã; chovnã
a pak drobnã; Aranka, kterou jim bylo lã-to utratit, kdyã¾ se zjistilo, Å¾e je jako
ãtã-nã; neprodejnã; kvãli vrozenã vadã; kyãlã-. Zã-skala jsem si je hlavnã; tã-m, Å¾e
jsem po veãerech trpãlivã; Åesãvala jejich hustã koããichy. To milovali, ale
vãtãinou se chtãli Åesat vãichni narãiz, tak to bã½vala docela tlaãenice.

Michal nãkolikãit volal a psal,
ale jã; jsem nereagovala. Pak mu zãejmã; nã; kdo Å™ekl, Å¾e jsem v Netkovicã-ch, tak
si sehnal Åã-slo na Jirku a zavola na jeho mobil. Zrovna jsme sedãli na verandã;
u kãivy.

â€žJasnã;, je tady, â€! vydrã¾, hned ti ji dãim,â€œ Å™ã-kal Jirka do telefonu a ve mnã;
hrklo.

Samozãejmã; jsem se pãã-buznã½m o
ããdnãm problãmu mezi mnou a Michalem nezmãnila. Co teã? Kdyã¾ to tã-pnu, bude to
hloupã a stejnã; se budou ptãit. Ale co mu teã mãim, kruci, Å™ã-ct? No, aspoã^ to
budu mã-t za sebou.

â€žHalã!â€œ

â€žTady Michal, proã mi, prosã-m tã;, nebereã; telefon? Mã-ãã; mi to nã;jak vysvãtlit?
Jsi vãbec normãlnã-, Heleno?â€œ

â€žCos potãeboval?â€œ zeptala jsem se klidnã;.

â€ŽJã; se z tebe zblã;znã-m, copak tã› nenapadlo, Å¾e o vã;s mã;im strach?â€œ kã™iã•el Michal.

Chvã-li jsem mlã•ela a pak jsem se zeptala: â€ŽJsi v Paã™ã-ã¾i s Ivetou?â€œ

â€ŽCoã¾e? Kdo ti nã›co takovã©hoã™ekl?â€œ

â€ŽJsi v Paã™ã-ã¾i s Ivetou?â€œ zopakovala jsem dotaz.

Po delã;ã- pauze tiã;je odpovã›dã›l â€ŽAno, aleã€!â€œ.

â€ŽV tom pã™ã-padã› se spolu uã¾ nemã;me oã•em bavit,â€œ pã™ãruã;ila jsem ho a ukonã•ila hovor.

Jirka s Vlastou zaraã¾enã› koukali. Ve mnã› se vã;echnoã™ã;slo, ale zvlã;dla jsem jim celkem klidnã› oznã;mit, Å¾e Michal odjel na pã™ roku do Francie se svou milenkou.

â€ŽCo budeã; dã›lat?â€œã;pitla Vlasta.

Neã¾ jsem staã•ila nã›co odpovã›dã›t, ozval se hroznã½ kã™ik a rã;mus. Na verandu vbã›hla moje starã; teta, Jirkova maminka, lomila rukama a hystericky kã™iã•ela nã›co,ã•emu nebylo rozumã›t.

Pak chytila Jirku za rukã;v a tã;hla ho k hospodã;ã™skã½m mã-stnostem, kterã© byly mezi domem a dvorem. Vã¾dycky jimã™kali â€Žã;opyã€œ nebo â€Žã;opyã€œ. Nechã;ipavã› jsme s Vlastou zã-raly. V nã;sledujã-cã- chvã-li se ozvalo Jirkovo volã;inã-: â€ŽVlasto, nepouã;itã›j sem Helenu!â€œ

To mã› polekalo a hned jsem byla na nohou: â€ŽKde je Jolanka? Joli!â€œ

â€ŽHraje si v kuchyni s Albertem, neboj se,ã€ã™ekla Vlasta, kterã; pã™iskoã•ila a pro jistotu mã› drã¾ela za ruku. â€ŽPojã•, pã›jdeme takã© radã›ji do kuchynã›,ã€œ strkala mã› do dveã™ã-.

Za chvã-li se vrã;til Jirka, a tvã;ã™il se neã;ã¥astnã›.

â€ŽCo se stalo?â€œ zeptaly jsme se tã©mã›ã™ souã•asnã›.

â€ŽMã;ti zapomnã›la zavã™ã-t dveã™e na dvã›r a Oliver se dostal k berã;ã;kã™m.ã€œ

â€žKde je? Co se mu stalo? Co mu udělali?â€œ vyskočila jsem ze ¼idle.

Jirka mě chytí pevně do náruče

a řekl: â€žNechoť tam, je to smečka, nedali mu janci a v momentě ho roztrhali na kusy.â€œ

Udělo se mi špatně.

MIA KOBOSILOVÁ